

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ“ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Σε λίγο ήρθε στο δωμάτιο του αρρώστου και η νοσοκόμος. Γύρω ήταν απόλυτη ησυχία. Ο κ. Τρελόνυ κοιμόταν, όπως πάντα, βαθεία, τόν πολυήμερο ύπνο του. Στο σπίτι είχαν ήσυχάσει. Δεν άκούγονταν κανένας πειά θόρυβος...

Μόνον τα μάτια της παράξενης μούμας τού γάτου μ' έκύτταζαν αλλόκοτα και μ' έκαναν ν' άνατριχιάζω...

Τέλος έπαυσα να κυττάζω προς αυτήν και άποφάσιμα να διαβάσω το βιβλίο που μου άδωκε ο Κορμπέκ.

Τι περίεργα πράγματα θά εύρισκα σ' αυτό άραγε ;

Ποιά μυστήρια ;

Είταν ένα πολύ παλιό και πολύ σπάνιο βιβλίο και όπως φαινόταν από τη σκόνη που είχε άπάνω είχε πολύ καιρό ν' άνοιχθί.

Τό άνοιξα και άρχισα να διαβάζω, όταν άξαφνα μιά άπότομη πνοή άνέμου έκανε τό τζάμι νά άνοιξει άπότομα.

Έκοίταξα έξω κ' έμεινα έντρομος. Δυό μάτια με κοίταζαν παράξενα μέσ' στό σκοτάδι. Τινάχτηκα άπότομα άπάνω και κοίταξα γύρω μου. Η νοσοκόμος κοιμόταν.

Όταν ξαναζύτταξα έξω δεν είδα άπολύτως τίποτε.

Η νυκτερινή ησυχία άπλώνονταν παντού...

Ταραγμένος ξαναπήγα στη θέσι μου.

Δέν είχα κέφι για διάβασμα.

Τό μυαλό μου έγύριζε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Η Κοιλιάς τού Μάγυ

Τέλος τοποθέτησα τό βιβλίο σέ ένα μικρό τραπέζι και έγύρισα τη λάμπα προς τό μέρος μου για νά βλέπω καλύτερα. Συγχρόνως έβλεπα τό κρεβάτι, τη νοσοκόμα και την πόρτα. Τό βιβλίο ήταν άξιο μεγάλης προσοχής. Ήταν τυπωμένο στό Άμστελλόδαμο τό 1650 και μεταφρασμένο άπό την Όλλανδική. Είχαμε συμφωνήσει με τό γιατρό νά μήν άνακωνώσουμε τās νέας έρεύνas μας στην Μίς Τρελόνυ. Τά μυστήρια αυτά ήταν πολύ τρομακτικά για ένα γυναικείο κεφάλι. Έπρόκειτο νά έλθει στό δωμάτιο τού πατέρα της στις δύο. Είχα λοιπόν άρκετές ώρες δικές μου για νά παρακολουθήσω τό βιβλίο. Το φως της λάμπας, τ' ήσυχο έξω στό βιβλίο μου έκανε τό δωμάτιο σκοτεινότερο. Άρχισα νά διαβάζω.

Συγγραφέας τού βιβλίου ήταν ένας Νικόλαος Βάν Χίρντ όφ Χούρντ. Στόν πρόλογο έδιάβασα ότι είχε έπισκεφθεί ό ίδιος την Αίγυπτο και είχε άπερωφάσει πολλά χρόνια της ζωής του στην έρευνα των έρειπλιών, των κειμήλιων και των αρχαίων τάφων. Είχε παρακολουθήσει την ιστορία των Πυραμίδων και την άραβική ιστορία.

Ένώσω εξακολουθούσα την άνάγνωσί μου, ένοιωθα ένα μεγάλο ένδιόφραση και μιά παράξενη έπιρροή. Μιά ή δυό φορές έριξα ένα βλέμμα στην νοσοκόμα Κένεθ, που καθόταν ήσυχια στη θέσι της. Έπειτα εξακολουθούσα νά διαβάζω.

Ό συγγραφέας δηηγείτο, ότι άφοδύ έπέρασε πολλές μέρες στό βουνό τού Άσβάν, έφθασε εις ένα ώρισμένο σημειον. Με αυτές τās λέξεις περιγράφει τό σημειον εκείνο :

«Πρός τό βράδυ έφθάσαμε στην είσοδο μιάς στενής και σκοτεινής κοιλάδος. Οί φελλάδοι άρνήθησαν νά μπουδ στην κοιλάδα εκείνη την ώρα, με την άποφάσι ότι θά ένύκτιωνε σέ λίγο και δεν θά προφθάναμε νά βγοιμε άπό την άλλη άκρη. Στην άοχή δεν ήθελαν νά όμολογήσουν ότι έφορδούντο. Όμολόγησαν κατόπιν ότι βρισκόμαστε στην Κοιλιάς τού Μάγυ και ότι κανείς δεν τολμούσε νά μη έκει μέσα την νύκτα. Άρνήθησαν νά μιλήσουν σχετικώς με τό Μάγο και με βεβαίωσαν ότι δεν ήξεραν τίποτα γι' αυτόν. Τό πρωί, όταν άνέτειλε ό ήλιος, οί φελλάδοι δεν ήταν πειά φοβιόμενοι. Τότε μου είπαν ότι ένας μεγάλος Μάγος—δεν ήξευραν άν ήταν Βασίλεις ή Βασίλισσα—ήταν θαμμένος εκεί πρό εκατομμυρίων έτών. Δέν μου είπαν τό όνομα τού Μάγυ. Ίσχυρίσθησαν ότι όποιοςδήποτε έπρόφρασε αυτό τό όνομα θά ήταν καταραμένος σ' αυτό τόν κόσμο και δεν θά ξυπνούσε άπό τό θάνατο ούτε στη Δευτέρα Παρουσία. Έφθάσαμε σέ μιά σπηλιά. Κανείς δεν τολμούσε νά πλησιάσθ. Στο στενωτότερο μέρος της κοιλάδος ήταν ένας μεγάλος βράχος. Έπάνω σ' αυτόν ήταν χαράγμενα μερικά θαλασσιτικά σημεία και πολλά πρόσωπα άνθρώπων και ζώων, δηλαδή ψαριών, πουλιών και όφρων. Επίσης ήταν ζωγραφισμένοι ήλιοι και άστρα, καθώς και πολλών ειδών σύμβολα. Μυστηριώδη σύμβολα, τό όποια θά έχηρηόμειαν στον Άρχάγγελο την ήμέρα της Δευτέρας Παρουσίας. Αύτός ό βράχος είχε περίεργο σχήμα και ήταν έντελώς διαφορετικός άπό τούς άλλους. Οί Αίγύπτιοι πού με συνάδευαν τόν έ-

κύτταζαν με τρόμο, ένφ έγώ τόν παρατηρούσα προσεκτικά με τό τηλεσκόπιό μου. Έμείναι εκεί κάμποση ώρα, άν και οί συνδοί μου προσπαθούσαν με κάθε τρόπο νά με πείσουν νά εξακολουθήσομε τό δρόμο μας. Ύπέθεσα ότι μέσα στόν βράχον αυτόν ύπρηχε κάποιος τάφος. Έβαρα στό νού μου νά επιστρέψω εκεί και νά έρευνήσω τό μέρος. Με αυτό τό σκοπό εξακολούθησα τόν δρόμο μου με τούς Αίγυπτιούς. Συνήντησα άργότερα ένα Άραβα Σείχη, ό όποιος μου προσέφερε τās ύπηρεσίας του.

Οί Άραβες δεν έχουν τις αυτές προλήψεις με τούς Αίγυπτιούς. Ό Σείχης με άκολούθησε πρόθυμος νά με βοηθήσθ.

Όταν έπέστρεψα κοντά στόν βράχο μαζί με τούς Βεδουίτους, προσπάθησα νά άνέβω εις την κορυφήν του, αλλά δεν τό κατάρθωσα. Ήταν πολύ άπότομος.

Εύρηκα άλλο τρόπο. Ύπήρχε εκεί μιά μυστηριώδης είσοδος, ή όποια είταν σκεπασμένη άπό τά ιερογλυφικά σχέδια. Ή τρύπα ήταν στενή και έκοπίασα πολύ για νά μπώ. Έπρόκειτο περί τάφου. Κατόρθωσα νά μπώ σ' αυτόν.

Ό τάφος πού εύρηκα ήταν καμωμένος κατά τόν καλόν Αίγυπτιακόν τρόπον. Περιείχε ένα δωμάτιον, ένα ηηγάδι και μιά είσοδο, πού οδηγούσε εις τόν τάφο της Μούμας. Ύπήρχε εις τό δωμάτιον και ένα τραπέζι με εικόνες, ζωγραφισμένες με μεγάλη τέχνη, καθώς και μικρά άγάλματα, θαυμάσια σκαλισμένα με περίεργα ιερογλυφικά. Η περσσία σαρκοφάγος, πού ήταν τοποθετημένη εις τόν σκοτεινό τάφο ήταν επίσης σκαλισμένη με θαυμάσια στολισματα. Ό Άραφ πού με συνάδευσε, δεν ήταν συνηθισμένος σέ τέτοιον είδους έρευνες, και έσηκόσσε προσεκτικά τό σκέπασμα της σαρκοφάγου. Η σαρκοφάγος περιείχε ένα σωρό μικρά αντικείμενα, άμυθητόν άξίας. Αμυθηθήκα πολύ πού δεν ήταν δυνατόν νά πάρω μαζί μου ένα τόσο μεγάλο όγκο. Έπήρα μαζί μου μόνο μερικά μικρά αντικείμενα.

Μέσα στην σαρκοφάγο ήταν ένα σώμα γυναικό, φασκιωμένο και τυλιγμένο με όφασματα όπως συμβαίνει συνηθως με τις μούμες. Ένόησα από την πολυτέλεια των κεντημάτων ότι ή γυναίκα αυτή θά άνηκε σέ ύψηλη τάξη. Κοντά στό στήθος ήταν τό ένα γυμνό. Συνήθως έτύλιγαν, τά χέρια των πεθαμένων. Αυτό μου φάνηκε παράδοξο.

Αυτό τό χέρι ήταν πολύ παράξενο. Μοιάζε, σαν, μάγμαρο. Είχε τό χρώμα τού μαγισσαριού, όταχ έχει παλιώσει άπό την ποικαιρία. Τά νύχια κατ' ό έξοχον παύσαν έσκατα. Όταν άγγιξα αυτό τό χέρι, μου φάνηκε εύκαμπτο και μαλακό σαν χέρι ζωντανό. Έμοιάζε με τά χέρια των Φακίρηδων, πού είχα ιδεί εις τās Ίνδιās. Τό περιεργότερο όμως ήταν αυτό τό γεγονός : Τό χέρι της πεθαμένης είχε έπατά δάκτυλα και ήταν όλα ώραιότατα. Μπορώ νά ειπώ πως έορίγησα όταν άγγιξα αυτό τό μαλακό χέρι, πού βρισκόταν στόν τάφο ένα μεγάλο κόσμημα από ρουμπίνια.

Μιά πέτρα υπερβολικού μεγέθους. Τά ρουμπίνια αυτά είχαν ώρισότατο χρώμα κόκκινον σαν αίμα, και ήσαν άνεκτιμήτου άξίας.

Είχαν τη λάμψη έπτά άστρων. Η λάμψη αυτή ήταν τόσο δυνατή ώστε μου προξένησε κατάπληξι. Έστάθηκα και παρατήρησα έκθαμβος τό κόσμημα αυτό, σαν νά έπρόκειτο γιό τό κεφάλι της Μεδούσης, με τά φειδια εις τά μαλλιά. Η έντύπωσίς μου ήταν τόσο δυνατή ώστε θέλησα νά φύγω άπ' εκεί όσον τό δυνατόν γληγούτερα. Έπί τέλους έπήρα μαζί μου αυτό τό σπάνιο κόσμημα, μαζί με άλλα μικρά αντικείμενα άξίας και έπετάχυνα την άναχώρησί μου. Δέν έτόλμησα νά μείνω περισσότερο για νά περιεργασθώ τη γυναικεία μούμα. Κατέφυγα με τούς συνδοίς μου εις έν ένα σπήλαιο. Ύποσχέθηκα όμως στόν έαυτό μου νά επιστρέψω ένα μυστηριώδη τάφον και νά περιεργασθώ με περισσότεραν άσ όσα είχα άνακαλύψει. Ίδιαίτερος δέ ένα νησίον περιεργόντος, τό όποιον περιείχε άσφαλώς άλλα τιμαλφή αντικείμενα αυτού ύπήρχε εις την κρύπτη ένα άλλο σινδόνιον άπλουστά : προματος. Ήτον άπό πέτρα σιδερένια. Τό σχέδιον ήτο άπό τσιμενταί και έκλεινε σέ τρόπον ώστε νά ύπάρχεν μεγάλη δυσκολία εις τό άνοιγμα. Οί Άραβες, πού με συνάδευαν, είχαν έπιμείνει νά τό άνοιξω, με την έλπίδα ότι περιείχε άληθινούς θησαυρούς. Η έλπίς των όμως διεψεύσθη. Όταν άνοιξαμε τό νησίον, εύρήκαμε έντό : αυτόν τέσσερα βάζα, πολύ λεπτά έργασμένα και σκαλισμένα με γάλη τέχνη. Τό ένα άπό αυτά παρίσταν : κεφάλι άνθρώπου, άλλο κεφάλι άετού, τό άλλο κεφάλι τσακλιού και τό τέταρτο κεφάλι σκύλλου.

(Άκολουθεί)

Ταραγμένος ξαναπήγα στη θέσι μου.